

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 17 september 1998 *

I mål T-50/96,

Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG, bolag bildat enligt tysk rätt,
Bad Homburg (Tyskland),

Gebr. Kruse GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Hamburg (Tyskland),

Interporc Im- und Export GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Hamburg, samtliga företrädare av advokaten Georg M. Berrisch, Hamburg och Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån Guy Harles, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt ursprungligen av Stephanie Ridley, Treasury Solicitor's Department, i egenskap av ombud, sedan av John Collins, samma avdelning, i egenskap av ombud, biträdd av David Anderson, barrister, delgivningsadress: Förenade kungarikets ambassad, 14, boulevard Roosevelt, Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: tyska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Götz zur Hausen, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 26 januari 1996, rättsakt K(96) 180 slutgiltigt, riktat till Förbundsrepubliken Tyskland och avseende en ansökan om eftergift av importtullar,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna R. M. Moura Ramos och P. Mengozzi,

justitiesekreterare: byrådirektören A. Mair,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 31 mars 1998,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, s. 1, nedan kallad förordning nr 1430/79), i dess lydelse enligt artikel 1.6 i rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 (EGT L 286, s. 1, nedan kallad förordning nr 3069/86), föreskriver följande:

”Importtullar får återbetalas eller efterges i särskilda fall ... som följer av särskilda omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller.”

- 2 I artikel 4.2 c i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4a, 6a, 11a och 13 i förordning nr 1430/79 (EGT L 352, s. 19, nedan kallad förordning nr 3799/86) beskrivs, som en situation som inte i sig utgör särskilda omständigheter i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, ”ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro”.
- 3 Artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd av import- eller exporttull i efterhand som inte har krävts av den betalningsskyldige för varor som har klarerats för ett tullförfarande som medför en skyldighet

att betala sådana avgifter (EGT L 197, s. 1, nedan kallad förordning nr 1697/79) föreskriver följande:

”De behöriga myndigheterna kan inte i efterhand uppbära import- eller exporttullar som har tagits ut till följd av de behöriga myndigheternas eget fel, om detta inte skäligen bort upptäckas av den betalningsskyldige som för sin del handlade i god tro och följde samtliga bestämmelser som föreskrivs i gällande regelverk vad gäller hans tulldeklaration ...”

- 4 Rådet antog den 12 oktober 1992 förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 90, s. 1, nedan kallad tullkodexen), som trädde i kraft den 1 januari 1994. Genom artikel 251.1 i tullkodexen upphävdes bland annat förordningarna 1430/79 och 1697/79.
- 5 Förordning nr 3799/86 upphävdes genom artikel 913 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1, nedan kallad förordning nr 2454/93) med verkan från och med den 1 januari 1994 som är den dag då förordning nr 2454/93 trädde i kraft.
- 6 Artikel 907 i den sistnämnda förordningen föreskriver följande:

”Efter samråd med en grupp av experter som består av företrädare från alla medlemsstaterna som sammanträder inom ramen för kommittén för att behandla ärendet i fråga, skall kommissionen besluta, om den särskilda situation som har behandlats berättigar till återbetalning eller eftergift.

Beslutet skall fattas inom sex månader från den dag då kommissionen tog emot det ärende som avses i artikel 905.2. Om kommissionen har funnit det nödvändigt att begära ytterligare upplysningar från medlemsstaten för att kunna fatta sitt beslut, skall de sex månaderna förlängas med en tidsperiod som motsvarar tiden mellan den dag då kommissionen överlämnade sin begäran om ytterligare upplysningar och den dag då den erhöll dessa upplysningar.”

- 7 Artikel 909 i samma förordning föreskriver följande:

”Om kommissionen inte fattar ett beslut inom den tidsfrist som fastställs i artikel 907 eller inte meddelar ett beslut till den berörda medlemsstaten inom den tidsfrist som fastställs i artikel 908, skall den beslutande tullmyndigheten bevilja ansökan.”

- 8 Artikel 904 i samma förordning föreskriver följande:

”Importtullar skall inte ... efterges, om de enda grunder som ansökan om ... eftergift baserar sig på, alltefter omständigheterna, är:

...

- c) ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro.”

Bakgrund till tvisten

- 9 Under åren 1991 och 1992 var importen av nötkött av hög kvalitet med ursprung i Argentina underkastad en tull som uppgick till 20 procent inom ramen för Gemensamma tulltaxan (se rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan, EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22, i dess sedermera ändrade lydelse).
- 10 Utöver denna tull påfördes en importavgift. Avgiftens belopp fastställdes regelbundet av kommissionen i enlighet med artikel 12 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT L 148, s. 24; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 63, i dess sedermera ändrade lydelse). För den omtvistade importen var avgiftens storlek 10 DM per kilogram.
- 11 Sedan år 1980 var gemenskapen emellertid skyldig att inom ramen för det allmänna tull- och handelsavtalet (GATT) inrätta en årlig gemenskapstullkontingent som undantogs från importavgiften på nötkött med ursprung i bland annat Argentina.
- 12 I enlighet med dessa skyldigheter antog rådet för åren 1991 och 1992 förordningarna (EEG) nr 3840/90 av den 20 december 1990 (EGT L 367, s. 6) och nr 3668/91 av den 11 december 1991 (EGT L 349, s. 3) om inrättandet av en årlig gemenskapstullkontingent för färskt, kylt eller djupfryst nötkött av hög kvalitet (kallat Hilton-biff) som omfattas av koderna KN 0201 och 0202 samt för de produkter som omfattas av koderna KN 0206 10 95 och 0206 29 91 (nedan kallat Hilton-nötkött). För kött som importerades inom ramen för denna kontingent (nedan kallad Hilton-kontingenten) skulle endast en gemensam tillämplig tull på 20 procent betalas (artikel 1.2 i var och en av nämnda förordningar).

- 13 För samma tvåårsperiod antog rådet förordningarna (EEG) nr 2329/91 av den 25 juli 1991 (EGT L 214, s. 1) och nr 1158/92 av den 28 april 1992 (EGT L 122, s. 5) om inrättandet av en fristående exceptionell importkvot för färskt, kylt eller djupfrost nötkött av hög kvalitet som omfattas av koderna KN 0201 och 0202 samt för de produkter som omfattas av koderna KN 0206 10 95 och 0206 29 91. Genom dessa förordningar ökades de kvantiteter som kunde importeras inom ramen för Hilton-kontingenten.
- 14 Avslutningsvis antog kommissionen för samma period förordning (EEG) nr 3884/90 av den 27 december 1990 om tillämpningsföreskrifter för de importsystem som föreskrivs i rådets förordningar (EEG) nr 3840/90 och (EEG) nr 3841/90 inom sektorn för nötkött (EGT L 367, s. 129), och förordning (EEG) nr 3743/91 av den 18 december 1991 om tillämpningsföreskrifter för de importsystem som föreskrivs i rådets förordningar (EEG) nr 3668/91 och (EEG) nr 3669/91 inom sektorn för nötkött (EGT L 352, s. 36) (nedan kallade tillämpningsförordningar).
- 15 I enlighet med Hilton-kontingenten kunde vissa kvantiteter nötkött med ursprung i Argentina således importeras till gemenskapen avgiftsfritt. Beviljandet av denna förmån var beroende av att det vid importtillfället ingavs ett äkthetsintyg utfärdat av den behöriga utfärdande myndigheten i exportlandet.
- 16 Fram till slutet av år 1991 var Junta Nacional de Carnes behörig att utfärda äkthetsintyg. I slutet av år 1991/början av år 1992 överfördes utfärdandet av äkthetsintyg på Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca. Endast de exportörer av nötkött som var auktoriserade av de argentinska myndigheterna erhöll sådana äkthetsintyg.

- 17 Efter att år 1993 ha blivit varnad för risken för förfalskningar inledde kommissionen i samarbete med de argentinska myndigheterna undersökningar i ärendet.
- 18 Kommissionens tjänstemän åkte flera gånger till Argentina för att undersöka saken i samarbete med nationella tjänstemän.
- 19 Den första resan ägde rum mellan den 8 och den 19 november 1993. Resultatet av denna resa noterades i en rapport av den 24 november 1993 (nedan kallad 1993 års rapport) där det bekräftades att oegentligheter hade förekommit.
- 20 Enligt denna rapport hade de argentinska myndigheterna ställt sig frågan varför dessa oegentligheter inte hade upptäckts vid importen av Hilton-nötkött till gemenskapen. I punkt 11 i rapporten angavs: "... de argentinska myndigheterna betonade att de sedan flera år, mer eller mindre regelbundet, sände kommissionens ansvariga avdelning (GD VI) [generaldirektoratet för jordbruk] en lista över alla de äkthetsintyg för Hilton-nötkött som hade utfärdats under de föregående tio dagarna där de angav vissa parametrar såsom argentinsk exportör, mottagare i gemenskapen, brutto- och nettovikt, och så vidare. På grundval av en sådan förteckning skulle det enligt våra samtalspartner ha varit lätt att jämföra uppgifterna med de uppgifter som fanns i de intyg som ingavs då produkterna i fråga importerades och utpeka dem som inte motsvarade uppgifterna i listan."
- 21 Den andra resan till Argentina ägde rum mellan den 19 april och den 6 maj 1994. Enligt rapporten från denna resa, daterad den 17 augusti 1994 (nedan kallad sammanfattningsrapporten), hade över 460 argentinska äkthetsintyg som ingavs åren 1991 och 1992 varit förfalskade.

- 22 Sökandeföretagen Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG (nedan kallat Primex), Gebr. Kruse GmbH (nedan kallat Gebr. Kruse) och Interporc Im- und Export GmbH (nedan kallat Interporc) är tyska bolag vars verksamhet bland annat omfattar import av kött och köttbaserade produkter. Sedan flera år tillbaka importerar de även kött inom ramen för Hilton-kontingenten.
- 23 Då det nötkött som sökandena hade importerat övergick till fri omsättning ingav dessa äkthetsintygen och beviljades undantag från avgifter inom ramen för de inrättade tullkontingenterna.
- 24 Efter att nämnda förfalskningar hade upptäckts krävde de tyska myndigheterna i efterhand sökandena på importavgifter. Mellan den 3 mars 1994 och den 10 juni 1994 riktade de betalningsförelägganden mot dem uppgående till 90 975,30 DM (Primex), 174 286,46 DM (Gebr. Kruse) respektive 99 966,63 DM (Interporc).
- 25 Sökandena inlämnade då, genom skrivelse av den 24 februari, den 1 februari respektive den 22 mars 1995, ansökningar om eftergift av importtullar (nedan kallade ansökningar om eftergift) till de behöriga tyska tullmyndigheterna. Ansökningarna motiverades genom inlagor av den 6 april 1995. Enligt nationell rätt begärde och erhöll de även förlängd betalningstid.
- 26 Ansökningarna om eftergift överlämnades till förbundsfinansministeriet. Detta begärde att kommissionen skulle avgöra om det med stöd av artikel 13 i förordning nr 1430/79 var berättigat att efterge importtullarna. Förbundsfinansministeriets begäran gjordes genom skrivelser som kommissionen mottog den 1 augusti (ärende REM 8/95, Primex) respektive den 21 augusti 1995 (ärendena REM 11/95, Gebr. Kruse, och REM 12/95, Interporc).

- 27 En grupp av experter bestående av företrädare för samtliga medlemsstater sammanträdde den 4 december 1995 för att yttra sig om huruvida ansökan om eftergift av importtullar var välgrundad, i enlighet med artikel 907 i förordning nr 2454/93.
- 28 Kommissionen ansåg genom beslut av den 26 januari 1996, riktat till Förbundsrepubliken Tyskland, att ansökan om eftergift inte var berättigad (nedan kallat det kritiserade beslutet). Sökandena fick del av beslutet den 7 februari 1996.

Förfarande och parternas yrkanden

- 29 Sökandena har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 april 1996, väckt talan om ogiltigförklaring av det kritiserade beslutet.
- 30 Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 juni 1996 begärde de, med stöd av artiklarna 64.4 och 114 i rättegångsreglerna, att kommissionen skulle lägga fram vissa handlingar som de ansåg relevanta för tvistens lösning.
- 31 Kommissionen yrkade, genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 juli 1996, att förstainstansrätten skulle avslå ansökan om åtgärder för bevisupptagning.
- 32 Under tiden begärde Interporc, genom skrivelse av den 23 februari 1996, att kommissionen, med stöd av kommissionens beslut 94/90/EKSG, EG, Euratom av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar (EGT L 46, s. 58; svensk specialutgåva, område 16, volym 2, s. 66), skulle ge bolaget tillgång till vissa handlingar avseende kontrollen av importen av Hilton-nötkött.

- 33 Generaldirektörerna för GD VI och generaldirektoratet för tull och indirekt beskattning (GD XXI) avlog, genom skrivelser av den 22 respektive den 25 mars 1996, i stor utsträckning begäran om tillgång till handlingar. Interporc styrkte sin begäran av den 23 februari 1996 genom skrivelse av den 27 mars 1996. Kommissionens generalsekreterare avlog denna begäran slutgiltigt genom beslut av den 29 maj 1996.
- 34 Interporc väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 augusti 1996, talan om ogiltigförklaring av beslutet av den 29 maj 1996. Förstainstansrätten ogiltigförklarade, genom dom av den 6 februari 1998 i mål T-124/96, Interporc mot kommissionen (REG 1998, s. II-231), kommissionens beslut av den 29 maj 1996 på grund av otillräcklig motivering.
- 35 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland begärde, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 oktober 1996, att få intervensera till stöd för sökandenas yrkanden. Ordföranden på tredje avdelningen biföll denna ansökan genom beslut av den 30 januari 1997.
- 36 Referenten förflyttades genom förstainstansrättens beslut av den 2 juli 1997 till första avdelningen, dit målet följaktligen överflyttades.
- 37 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet utan föregående åtgärder för bevisupptagning. Den uppmanade emellertid, genom skrivelse av den 15 december 1997, parterna att framlägga vissa handlingar och skriftligen besvara vissa frågor. Kommissionen och sökandena efterkom denna uppmaning genom skrivelser som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 respektive den 14 januari 1998.

38 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara det kritiserade beslutet,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

39 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla talan,
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

40 Förenade kungariket, som är intervenient, har yrkat att förstainstansrätten skall ogiltigförklara det kritiserade beslutet.

Prövning i sak

41 Sökandena har till stöd för sin talan i huvudsak anfört fem grunder. Den första avser åsidosättande av rätten till försvar, den andra åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, eftersom kommissionen inte gav Förbundsrepubliken Tysklands företrädare tillfälle att muntligen uttrycka sig vid sammanträdet den 4 december 1995 för gruppen av experter bestående av företrädare för medlemsstaterna, den tredje åsidosättande av artikel 13 i förordning nr 1430/79, den fjärde åsidosättande av proportionalitetsprincipen och den femte grunden avser otillräcklig motivering. Sökandena avstod vid sammanträdet från att åberopa en grund som de ursprungligen hade anfört avseende den omständigheten att den rättsliga grunden för kommissionens beslut var behäftad med brister.

Den första grunden: Åsidosättande av rätten till försvar

Parternas argument

- 42 Sökandena har gjort gällande att det kritiserade beslutet är behäftat med ett formfel, eftersom de inte hade möjlighet att yttra sig och försvara sig direkt inför kommissionen.
- 43 Av rättspraxis skulle framgå att iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot utgör en grundläggande gemenskapsrättslig princip som skall säkerställas även i avsaknad av reglering av förfarandet (domstolens dom av den 29 juni 1994 i mål C-135/92, Fiskano, REG 1994, s. I-2885, punkt 39).
- 44 Vidare skulle rätten till försvar inte enbart omfatta rätten att kunna yttra sitt ställningstagande utan även rätten att, innan beslut fattas, bli underrättad om samtliga viktiga faktiska omständigheter (domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mot rådet, REG 1991, s. I-3187) och om de rättsliga överväganden som kommissionen har för avsikt att lägga till grund för beslutet. I det föreliggande fallet meddelades sammanfattningsrapporten likväl först efter det att det administrativa förfarandet hade avslutats, trots att kommissionen verkar ha lagt nämnda rapport till grund för sin fastställelse av att sökandena brustit i omsorg.
- 45 Genom att påpeka att de processrättsliga skyddsreglerna endast avser att hålla den beslutsfattande myndigheten underrättad om de faktiska omständigheter och argument som sökandena anser relevanta skulle kommissionen ha missuppfattat reglernas funktion. Det skulle vara lika väsentligt för sökandena att ha fullständig kännedom om de relevanta faktiska omständigheterna för att effektivt kunna motivera sin begäran om eftergift.

- 46 Domstolen har enligt sökandena visserligen ansett att de tidigare förfarandereglerna, som inte föreskrev någon möjlighet för den betalningsskyldige att yttra sig inför kommissionen, var förenliga med gemenskapsrätten (domstolens dom av den 13 november 1984 i de förenade målen 98/83 och 230/83, Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, REG 1984, s. 3763). De har likväl påpekat att artikel F.2 i Fördraget om Europeiska unionen, vilket har slutits under tiden, bland annat föreskriver att unionen skall respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950. Förfarandet skulle i det föreliggande fallet emellertid inte ha varit förenligt med artikel 6 i denna konvention, särskilt artikel 6.3 c, enligt vilken var och en skall ha rätt att "försvara sig personligen". I detta sammanhang skulle kommissionen felaktigt ha hänvisat till domen av den 6 juli 1993 i de förenade målen C-121/91 och C-122/91, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen (REG 1993, s. I-3873, punkt 52), eftersom denna rättspraxis numera skulle vara obsolet.
- 47 I det föreliggande fallet skulle iakttagandet av rätten till försvar vara ännu viktigare, eftersom kommissionen samtidigt har handlat som domare och part. Kommissionen har nämligen själv bedömt omfattningen av sitt felaktiga handlande och dess följder.
- 48 Kommissionen har bestridit att rätten till försvar skulle ha åsidosatts. Den har erinrat om att förfarandereglerna i dagens läge inte föreskriver att den betalningsskyldige skall delta i det administrativa förfarandet vid kommissionen. I detta avseende skulle förstainstansrätten genom sin dom av den 9 november 1995 i mål T-346/94, France-Aviation mot kommissionen (REG 1995, s. II-2841), varken ha kritiserat bestämmelserna i förordning nr 2454/93 eller ha ansett dem vara otillräckliga.
- 49 Såsom domstolen fastställde i domen i det ovannämnda målet CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen (punkt 52), skulle förfarandet för antidumpningsåtgärder väsentligen skilja sig från förfarandet på området för eftergift av importtullar. Det vore således inte möjligt att hänvisa till formella rättigheter avseende antidumpningsförfaranden för att påtala de förfaranderegler som är tillämpliga på det föreliggande fallet.

- 50 Härefter finns det enligt kommissionen anledning att betona att det kritiserade beslutet, i motsats till den situation som undersöktes i domen i det ovannämnda målet France-Aviation mot kommissionen, grundades på en fullständig akt. Såväl kommissionen som medlemmarna i den grupp av experter som föreskrivs i artikel 907 i förordning nr 2454/93 hade tillgång till såväl det ärende som den berörda medlemsstaten hade överlämnat som ansökningarna om eftergift jämte deras motiveringar.
- 51 I enlighet med de krav som följer av rättspraxis skulle samtliga beståndsdelar som sökandena själv anser väsentliga ha ingått i akten då det kritiserade beslutet fattades (domstolens dom av den 17 mars 1983 i mål 294/81, Control Data Belgium mot kommissionen, REG 1983, s. 911, domen i de ovannämnda målen Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, punkt 9, och i det ovannämnda målet CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, punkt 48).
- 52 Sökandena har enligt kommissionen inom den förevarande grunden missuppfattat de processrättsliga skyddsreglernas funktion vad gäller eftergift av importavgifter. Dessa regler skulle endast syfta till att hålla kommissionen underrättad om de faktiska omständigheter och argument som sökanden anser relevanta, för att kunna fastställa om dess ansökan om eftergift är välmotiverad, och inte att underrätta sökanden om de omständigheter på vilka kommissionen sedan skall kunna grunda sitt beslut.
- 53 Den betalningsskyldige skall enligt kommissionen visserligen ha möjlighet att ta ställning till de rättshandlingar som gemenskapsinstitutionen har beaktat (domstolens dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München, REG 1991, s. I-5469, punkt 25, svensk specialutgåva, volym 11, och domen i det ovannämnda målet France-Aviation mot kommissionen, punkt 32). Detta skulle emellertid inte innebära att denne även skall behöva ta ställning till andra handlingar än dem som kommissionen har beaktat för att fatta det kritiserade beslutet.

- 54 Vad beträffar argumentet att kommissionen samtidigt handlade som domare och part har institutionen gjort gällande att det är fullt normalt att en administrativ myndighet avgör frågan om det skall göras en uppbörd i efterhand av tullar.
- 55 Kommissionen har avslutningsvis anfört att sökandenas advokat, innan det kritiserade beslutet fattades, vid flera tillfällen diskuterade ärendet med kommissionen.
- 56 Talan kan enligt kommissionens uppfattning således inte vinna bifall på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

- 57 Det skall inledningsvis påpekas att det administrativa tullförfarandet för eftergift av importavgifter består av två skilda delar. Den första delen äger rum på den nationella nivån. Den betalningsskyldige skall inlämna sin ansökan om eftergift hos den nationella myndigheten. Om denna anser att ansökan skall avslås, kan den enligt regelverket fatta beslut utan att underställa kommissionen en begäran härom. Ett sådant beslut kan utgöra föremål för nationella domstolars kontroll. Om den nationella myndigheten däremot hyser tvivel avseende eftergiften, eller anser att eftergift skall beviljas, skall den begära att kommissionen fattar beslut. Den senare delen av förfarandet utspelas på gemenskapsnivå; de nationella myndigheterna överlämnar den betalningsskyldiges ärende till kommissionen. Denna skall sedan, efter att ha hört en grupp av experter bestående av företrädare för samtliga medlemsstater, fatta beslut om huruvida ansökan om eftergift är berättigad.
- 58 Förordning nr 2454/93 föreskriver endast kontakter mellan, å ena sidan, den berörde och de nationella myndigheterna och, andra sidan, de sistnämnda och kommissionen (domen i det ovannämnda målet France-Aviation mot kommissionen,

punkt 30). Enligt gällande bestämmelser är det således endast den berörda medlemsstaten som är kommissionens samtalspartner. Förfarandebestämmelserna i förordning nr 2454/93 föreskriver bland annat inte någon rätt för den betalningsskyldige att yttra sig under det administrativa förfarandet vid kommissionen.

- 59 Enligt en fast rättspraxis utgör iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot emellertid en grundläggande gemenskapsrättslig princip som skall säkerställas även i avsaknad av reglering av förfarandet (domstolens dom av den 24 oktober 1996 i mål C-32/95 P, kommissionen mot Lisrestal m. fl., REG 1996, s. I-5373, punkt 21, av den 12 februari 1992 i de förenade målen C-48/90 och C-66/90, Nederländerna m. fl. mot kommissionen, REG 1992, s. I-565, punkt 44, svensk specialutgåva, volym 12, och domen i det ovannämnda målet Fiskano mot kommissionen, punkt 39).
- 60 Eftersom kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning när den fattar ett beslut om tillämpningen av skälighetsklausulen i artikel 13 i förordning nr 1430/79, skall rätten att yttra sig i än högre grad säkerställas i förfaranden om eftergift eller återbetalning av importtullar (domen i det ovannämnda målet France-Aviation mot kommissionen, punkt 34, och i samma avseende i det ovannämnda målet Technische Universität München, punkt 14).
- 61 Iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot innebär ett krav på att han bereds tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt, åtminstone beträffande de omständigheter som kommissionen har anfört mot honom för att motivera sitt beslut (se i detta avseende domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Lisrestal m. fl., punkt 21, och i det ovannämnda målet Fiskano mot kommissionen, punkt 40).
- 62 På konkurrensområdet framgår det av en fast rättspraxis att rätten att få ta del av handlingarna i ärendet i sig är nära förknippad med principen om rätten till försvar. Rätten att ta del av handlingarna i ärendet styrs alltså av de processrättsliga skyddsregler som syftar till att skydda rätten att yttra sig (förstainstansrättens dom

av den 18 december 1992 i de förenade målen T-10/92, T-11/92, T-12/92 och T-15/92, Cimenteries CBR m. fl. mot kommissionen, REG 1992, s. II-2667, punkt 38, svensk specialutgåva, volym 13, och av den 29 juni 1995 i mål T-36/91, ICI mot kommissionen, REG 1995, s. II-1847, punkt 69).

- 63 Denna rättspraxis kan även tillämpas på det föreliggande fallet. Principen om rätten till försvar förutsätter således inte enbart att den berörde skall ges möjlighet att ta ställning och meningsfullt framlägga sin åsikt om omständigheternas relevans, utan även att han skall beredas tillfälle att ta ställning till åtminstone de handlingar som gemenskapsinstitutionen har beaktat (domen i det ovannämnda målet Technische Universität München, punkt 25, och i det ovannämnda målet France-Aviation mot kommissionen, punkt 32).
- 64 Eftersom sökandena har klandrat kommissionen för allvarliga brister vad gäller kontrollen av Hilton-kontingenten, anser förstainstansrätten dessutom att kommissionen, för att göra rätten att yttra sig effektiv, är skyldig att på begäran ge tillgång till samtliga administrativa icke-konfidentiella rättsakter som rör det kritiserade beslutet. Det kan nämligen inte uteslutas att rättsakter som kommissionen inte har ansett relevanta kan vara av intresse för sökandena. Om kommissionen från det administrativa förfarandet ensidigt kunde utesluta rättsakter som eventuellt är till förfång för den, skulle detta kunna innebära ett grovt åsidosättande av rätten till försvar för den som har begärt eftergift av importavgifter (se i detta avseende domen i det ovannämnda målet ICI mot kommissionen, punkt 93).
- 65 I det föreliggande fallet skall det konstateras att förbundsfinansministeriet i sitt yttrande avseende ansökan om eftergift, som det gav då ärendet överfördes på kommissionen, drog slutsatsen att sökandena inte hade gjort sig skyldiga till vare sig vårdslöshet eller oriktigheter.
- 66 I det kritiserade beslutet klandras sökandena emellertid för första gången för att inte ha visat prov på all nödvändig omsorg och för att inte ha vidtagit alla nödvändiga säkerhetsåtgärder med avseende på sina avtalsparter och mellanhänder i Argentina. Sökandena hade bland annat inte direkt kontrollerat omloppet av de

äkthetsintyg som de använde sig av (tjugoandra övervägandet i beslutet) samtidigt som sökandena hade medel för att vidta försiktighetsåtgärder (sextonde övervägandet).

- 67 Det skall i det avseendet erinras om att förstainstansrätten i sin dom i det ovan nämnda målet France-Aviation mot kommissionen (punkt 36) ansåg att när kommissionen avser att avvika från de behöriga nationella myndigheternas ställningstagande avseende frågan om uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den berörde, är den skyldig att låta denne yttra sig på denna punkt. Ett sådant beslut innebär nämligen en komplex rättslig bedömning som endast kan göras på grundval av alla relevanta faktiska omständigheter.
- 68 Denna rättspraxis kan även tillämpas på det föreliggande fallet, även om sökandena endast har klandrats för bristande omsorg. Kommissionen stödde sig nämligen i synnerhet på denna punkt för att avslå ansökningarna om eftergift med tillämpning av artikel 13 i förordning nr 1430/79 som dock kräver "uppenbar vårdslöshet" från den berördes sida.
- 69 Av handlingarna i målet framgår att kommissionen inte ens under den del av förfarandet som utspelades vid kommissionen anmodade sökandena att ta ställning till och på ett vederbörligt sätt lämna sina synpunkter på anmärkningarna avseende bristande omsorg.
- 70 Även om det är riktigt att sökandenas rådgivare förde samtal med kommissionen, diskuterade man inte de anmärkingar som anförs i sextonde och tjugoandra övervägandena i det kritiserade beslutet. I sitt svar på en fråga som förstainstansrätten ställde i detta avseende hävdade sökandena — utan att kommissionen bestred det — att frågorna avseende sökandenas eller generellt sett importörernas bristande omsorg eller uppenbara vårdslöshet inte togs upp under dessa möten.

- 71 Av detta följer att det kritiserade beslutet fattades efter ett administrativt förfarande under vilket väsentliga formföreskrifter åsidosattes.
- 72 Talan skall således bifallas på den grunden att sökandens rätt till försvar inte har iakttagits.

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 13 i förordning nr 1430/79

Parternas och intervenientens argument

- 73 Sökandena har gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 13 i förordning nr 1430/79 genom att anse att det i det föreliggande fallet inte förelåg några "särskilda omständigheter" i den mening som avses i denna bestämmelse. Genom att fatta det kritiserade beslutet bortsåg institutionen bland annat från omfattningen av sina egna allvarliga fel vad gäller övervakningen av importen inom ramen för Hilton-kontingenten och de rättsliga följderna av detta.
- 74 I den mån som artikel 13 i förordning nr 1430/79 utgjorde en skälighetsklausul, borde uppbörden av importtullar vara begränsad till sådana fall i vilka det är befogat och förenligt med de grundläggande rättsprinciperna att betala dessa tullar (domstolens dom av den 1 april 1993 i mål C-250/91, Hewlett Packard France, REG 1993, s. I-1819, punkt 46). Kommissionen har således inte något utrymme att företa en skönsmässig bedömning vid tillämpningen av nämnda artikel 13 (se, beträffande artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, domstolens dom av den 22 oktober 1987 i mål 314/85, Foto-Frost, REG 1987, s. 4199, punkt 23; svensk specialutgåva, volym 9).
- 75 Kommissionen var skyldig att kontrollera importen inom ramen för Hilton-kontingenten. Denna skyldighet följde bland annat av tillämpningsförfordningarna.

Enligt artikel 6.1 i var och en av dessa förordningar skulle medlemsstaterna regelbundet till kommissionen meddela importen inom ramen för Hilton-kontingenten. Endast kommissionen kunde bedöma hur mycket Hilton-nötkött som faktiskt importerades och övervaka att denna kvantitet inte överskred kontingenten.

- 76 Sökandena har kritiserat såväl kommissionen som de argentinska myndigheterna för underlåtenhet.

— Kritiken mot kommissionens underlåtenhet

- 77 Sökandena har i synnerhet invänt att kommissionen inte under året gjorde någon kontinuerlig avskrivning av de kvantiteter som kunde importeras inom ramen för Hilton-kontingenten och inte jämförde medlemsstaternas regelbundna meddelanden om import av Hilton-nötkött med de argentinska myndigheternas meddelanden om exporten.
- 78 Enligt sökandena överlämnade kommissionen inte namnen på och namnteckningsproven för de personer som hade befogenhet att utfärda äkthetsintyg till de nationella myndigheterna, och inte heller uppgifterna om exporten från Argentina. Denna underlåtenhet skulle ha hindrat de nationella myndigheterna från att vid den omtvistade importen effektivt kontrollera om äkthetsintygen var giltiga.
- 79 Kommissionen skulle vidare redan år 1989 ha kunnat konstatera att kontingenten klart hade överskridits. Om kommissionen då hade undersökt oegentligheterna,

skulle det ha varit möjligt att undvika att överskjutande kvantiteter, förknippade med förfalskningen av äkthetsintygen under åren 1991 och 1992, importerades.

80 Kommissionen medgav för övrigt själv sin underlåtenhet vad gäller kontrollen av kontingenten. Sökandena har bland annat stött sig på 1993 års rapport och ett meddelande av generaldirektören för DG VI av den 8 april 1994 till generaldirektören för DG XXI i vilket det erkändes att det gamla kontrollsystemet innehöll brister.

81 Kommissionens underlåtenhet gav enligt sökandena upphov till omständigheter som möjliggjorde att förfalskningarna fick den omfattning som i dagens läge har kunnat konstateras. De skulle därmed utgöra "särskilda omständigheter" i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

— Kritiken mot de argentinska myndigheternas underlåtenhet

82 Sökandena har gjort gällande att även de argentinska myndigheterna begick fel vid övervakningen och kontrollen av Hilton-kontingentens genomförande. De använde dels blanketter som inte var säkra mot förfalskningar för att upprätta äkthetsintyg, dels lämnade de blanka blanketter till de argentinska exportörerna. Dessutom ledde den omständigheten att befogenheten överfördes från Junta Nacional de Carnes till Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca till flera månader lång förvirring beträffande respektive myndighets befogenheter och ansvarsområden, vilket underlättade oegentligheter.

83 Kommissionen är enligt sökandena ansvarig för de argentinska myndigheternas felaktiga handlande, eftersom den med kännedom om saken delegerade administrationen av Hilton-kontingenten.

- 84 I motsats till kommissionens uppfattning skulle hänvisningen till artikel 904 c i förordning nr 2454/93 inte vara relevant i det föreliggande fallet. Sökandena skulle nämligen inte enbart ha åberopat att de hade ingivit förfalskade handlingar i god tro. De skulle tvärtom även ha åberopat ett antal andra faktorer, bland annat kommissionens felaktiga handlande.
- 85 Förfalskningarna i fråga skulle inte omfattas av den normala kommersiella risken. Kommissionen skulle i detta sammanhang oriktigt ha åberopat domstolens dom av den 11 december 1980 i mål 827/79, Acampora (REG 1980, s. 3731). I det målet rörde det sig nämligen om ett enda importtillfälle, vilket innebär att kommissionen inte skäligen kunde kritiseras för att inte ha upptäckt oegentligheterna i fråga. I det föreliggande fallet skulle kommissionens underlåtenhet däremot ha möjliggjort att förfalskningarna pågick under flera år. Av denna anledning skulle de upptäckta förfalskningarna överskrida den normala kommersiella risken.
- 86 Sökandena har hävdats att kommissionen, genom sin svarsinlaga, har försökt inge nya motiv och/eller ersätta motiveringen till det kritiserade beslutet med en ny motivering. Å ena sidan skulle kommissionen i svarsinlagan ha framfört en ny rättslig motivering avseende de villkor som skall vara uppfyllda för beviljande av eftergift av tullar med stöd av artikel 13 i förordning nr 1430/79. Å andra sidan skulle kommissionen ha anfört nya anmärkningar mot sökandena vad gäller förekomsten av uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i denna bestämmelse. Eftersom dessa motiv inte återfinns i det kritiserade beslutet, skulle dessa påståenden behöva avvisas.
- 87 Vad gäller sakfrågan har sökandena gjort gällande att kommissionen oriktigt har likställt begreppet "uppenbar vårdslöshet" i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79 med begreppet god tro, vilket avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. De två bestämmelserna skulle visserligen ha samma ändamål. De ovan nämnda begreppen vore likväl inte identiska, åtminstone på grund av att den förstnämnda bestämmelsens tillämpningsområde är avsevärt större än den sistnämnda bestämmelsens tillämpningsområde (se i detta avseende domstolens dom av den 15 december 1983 i mål 283/82, Schoellershammer mot kommissionen, REG 1983, s. 4219).

- 88 Sökandena har under alla omständigheter bestridit att de gjort sig skyldiga till uppenbar vårdslöshet. De påstår att de inte hyste några tvivel vad gäller äkthetsintygens giltighet. Eftersom de inte hade tillgång till några indicier om att oegentligheter hade begåtts, skulle de inte heller ha haft skäl att hysa sådana tvivel. Dessutom skulle det sig inte ha rört sig om något enstaka fall utan om förfalskningar i stor skala. De företag som var inblandade i förfalskningarna hade i detta hänseende inte levererat högklassigt kött enbart med förfalskade äkthetsintyg. För det mesta skulle de även ha levererat stora kvantiteter med giltiga intyg.
- 89 I motsats till vad kommissionen har påstått, hade sökandena i praktiken inte några möjligheter att vidta försiktighetsåtgärder eller försäkra sig mot sina avtalsparter. Det var även omöjligt för sökandena, med säte i Europa, att bedöma vem exportörerna hade fått sina äkthetsintyg av.
- 90 Även om kommissionen förfogar över samtliga relevanta handlingar, har den inte motiverat sin anmärkning att sökandena inte har visat prov på all nödvändig omsorg.
- 91 Sökandena har slutit sig till att det inte var befogat att kräva att de skulle betala avgifterna, eftersom samtliga villkor för tillämpningen av artikel 13 i förordning nr 1430/79 var uppfyllda. Det kritiserade beslutet skall således ogiltigförklaras.
- 92 Förenade kungariket har gjort gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte var tillämplig eller, i andra hand, att den utövade sin befogenhet att företa skönmässig bedömning enligt denna bestämmelse på ett uppenbart oriktigt sätt.

- 93 Det kritiserade beslutet är ofrånkomligen oriktigt, eftersom kommissionen inte i tillräcklig grad beaktade att den själv hade bidragit till sökandenas problem. Motiveringen till och slutsatserna i det kritiserade beslutet är uppenbart oriktiga, eftersom kommissionen gentemot de ekonomiska aktörerna är skyldig att upptäcka bedrägeri och hade underlåtit att uppfylla sina kontrollskyldigheter enligt tillämpningsförfordningarna.
- 94 Med beaktande av kommissionens skyldighet i fråga om att övervaka och kontrollera kontingenten och de underlåtenheter som kan tillskrivas den inom ramen för utövandet av denna skyldighet, finns inget på det rättsliga planet som motiverar vägran till eftergift. Denna vägran har lett till att helt oskyldiga aktörer har ålagts påföljder, vilket står direkt i strid med den allmänna skälighetsmålsättningen i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

Svarandens argument

- 95 Kommissionen har påstått att den på goda grunder ansåg att de faktiska omständigheterna i det föreliggande fallet inte utgjorde en särskild omständighet som skulle ha berättigat till eftergift av importtullarna.
- 96 Kommissionen har hänvisat till domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France (punkt 46) samt till domstolens dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m. fl. (REG 1996, s. I-2465, punkt 83), och gjort gällande att de villkor som föreskrivs i artikel 13 i förordning nr 1430/79 skall bedömas mot bakgrund av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79.
- 97 Av detta följer att eftergift av importtullar endast är tillåten om tre kumulativa villkor som uppställs i den sistnämnda förordningen är uppfyllda, nämligen att avgif-

terna inte har tagits ut till följd av att de behöriga myndigheterna har begått ett fel, att den betalningsskyldige har handlat i god tro, det vill säga att han skäligen inte kunde förväntas upptäcka de behöriga myndigheternas fel, och att han har följt det gällande regelverket rörande sin tulldeklaration (se även artikel 220.2 b i tullkodexen). De två ovannämnda bestämmelserna är i detta sammanhang — i motsats till sökandenas uppfattning — allmänt jämförbara, eftersom de eftersträvar samma mål (domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France, punkt 46), eller till och med ömsesidigt utbytbara (förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-75/95, Günzler Aluminium, REG 1996, s. II-497, punkt 55).

- 98 En strikt tillämpning av dessa villkor är slutligen nödvändig för att säkerställa en enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten (domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-348/89, Mecanarte, REG 1991, s. I-3277, punkt 33).
- 99 Vad gäller påståendet avseende de behöriga myndigheternas fel har kommissionen gjort gällande att denna argumentation skall avvisas, eftersom den för första gången framfördes i repliken.
- 100 De behöriga myndigheterna gjorde sig vidare inte skyldiga till något fel i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Skyddet för den betalningsskyldiges berättigade förväntningar inträder först då det är de behöriga myndigheterna själva som har skapat grunden för de berättigade förväntningarna. Felet skall kunna hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande (domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France, punkt 16, i det ovannämnda målet Faroe Seafood m. fl., punkt 91, och i det ovannämnda målet Mecanarte, punkt 23). Så är inte fallet när de behöriga myndigheternas fel beror på oriktiga deklARATIONER som ingivits av exportören och vilkas giltighet de inte har kontrollerat.
- 101 Denna lösning framgår även av artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86 och av artikel 904 c i förordning nr 2454/93. Av dessa bestämmelser följer att den omständigheten att förfalskade handlingar har ingivits i god tro inte i sig utgör en särskild

omständighet som berättigar till eftergift. Att de tyska tullmyndigheterna till en början godkände äkthetsintygen som giltiga kunde inte ge upphov till en berättigad förväntning hos sökandena (domen i det ovannämnda målet Faroe Seafood m. fl. punkt 93).

- 102 Kommissionen har betonat att det framgår av en fast rättspraxis dels att gemenskapen inte kan stå för de skadliga följderna av felaktigt handlande från sina medborgares leverantörer, dels att en förnuftig och i rättsläget insatt ekonomisk aktör i sin bedömning av fördelarna med handeln med varor som kan komma i åtnjutande av förmånstullar måste ta hänsyn till riskerna på den marknad han undersöker och godta att de utgör normala olägenheter i handeln (se domen i det ovannämnda målet Acampora, punkt 8. Sökandena har, enligt kommissionen, genom att göra gällande kommissionens oriktiga handlande, således felaktigt försökt undvika följderna av denna rättspraxis.
- 103 Sökandenas anmärkningar kan inte undanröja eller begränsa deras kommersiella risk (se även domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, punkterna 16 och 17). Det enda syftet med kontrollsystemet var nämligen att säkerställa att endast kött som importerades inom ramen för kontingenterna undantogs från avgiften. I den mån som gemenskapsmarknaden för nötkött inte stod under hot, innebar ett överskridande av kontingenten inte nödvändigtvis att kommissionen omedelbart borde ha vidtagit åtgärder i det avseendet.
- 104 Syftet med kontrollsystemet var i synnerhet inte att informera, för att inte tala om att skydda, de berörda mot eventuella bedrägerier, utan att kontrollera att kontingenterna användes riktigt. Kommissionen hade således inte någon skyldighet gentemot de berörda.
- 105 Kommissionens handlande rörande övervakningen av hur Hilton-kontingenten användes, vilket sökandena har kritiserat, kan inte anses utgöra särskilda omstän-

digheter i den mening som avses i det tillämpliga regelverket. Kommissionen har uttryckligen tillbakavisat påståendena om att den själv hade gjort det möjligt att förfalska äkthetsintyg. Det finns inte heller något orsakssamband mellan dess handlande och ursprunget för importavgifterna.

- 106 Kommissionen har, som svar på anmärkningarna om att kommissionen inte hade gjort allt för att förhindra oegentligheter, anfört att den inte måste åta sig det ekonomiska ansvaret för förfalskningar som kanske skulle ha kunnat undvikas, om de behöriga myndigheterna snabbare hade vidtagit striktare åtgärder. Det finns inom nästan alla sektorer regelverk som förpliktar de behöriga myndigheterna att utöva viss övervakning. Risker för olägenheter som kanske inte skulle ha uppkommit om övervakningen hade varit fullständigt effektiv, skall emellertid alltid bäras av den berörde.
- 107 Kommissionen fick vidare, i enlighet med det system som gällde under perioden i fråga, endast i slutet av ett kalenderår uppgift om det antal äkthetsintyg som de argentinska myndigheterna hade utfärdat. Om kontingenter hade överskridits, kunde det därför endast konstateras i slutet av det berörda året eller i början av följande år, vilket innebär att det inte skulle ha varit möjligt att hindra det.
- 108 Dessutom var jämförelsen inte enkel. För det första sammanträffade exporten inte nödvändigtvis tidsmässigt med meddelandet från de argentinska myndigheterna. För det andra var det inte nödvändigt att i intyget ange den importerande medlemsstaten, vilket innebär att importen ofta skedde i en annan medlemsstat än den som angavs i intyget.

- 109 Kontingenterna överskreds faktiskt år 1989. Dessa överskridanden kunde emellertid förklaras genom oklarheter rörande äkthetsintyg för annan köttimport. Efter att år 1993 ha fått uppgifter om förfalskning av äkthetsintyg reagerade kommissionen omedelbart. Det kan således inte vara fråga om grov vårdslöshet från dess sida. De överskridanden som är kända för åren 1991 och 1992 var för övrigt av liten betydelse.
- 110 Eftersom de behöriga myndigheterna inte har gjort sig skyldiga till något fel, är det första av de tre kumulativa villkoren enligt artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 inte uppfyllt.
- 111 Det andra villkoret, nämligen den betalningsskyldiges goda tro, är inte heller uppfyllt. Kommissionen har betonat att även om sökandena i det kritiserade beslutet inte klandras för "uppenbar vårdslöshet", hänvisar beslutet till sökandenas bristande omsorg (se sextonde och tjuogoandra övervägandena) I tjuogoandra övervägandet konstateras nämligen att sökandena själva hade underlåtit att vidta alla nödvändiga försiktighetsåtgärder med avseende på sina avtalsparter och mellanhänder i Argentina och att de bland annat hade underlåtit att direkt kontrollera de kanaler varigenom de erhöll äkthetsintygen.
- 112 Med beaktande av sökandenas kännedom om kontingentsystemet samt deras yrkeserfarenhet skulle sökandena fullständigt ha kunnat vidta åtgärder för att förhindra användningen av förfalskade äkthetsintyg. De gjorde emellertid inte detta, trots att de med tanke på de ekonomiska intressen som stod på spel borde ha varit medvetna om risken för manipulationer. De stödde sig i sina transaktioner i stor utsträckning på mellanhänder i Argentina. I det hänseendet borde inblandningen av ytterligare en handelspartner mellan slakteriet och importören ha gjort den sistnämnde mer vaksam.

- 113 Förfalskningen av äkthetsintyg skulle ha kunnat upptäckas, om sökandena hade visat prov på omsorg då de kontrollerade dem. Sökandena erhöll de ursprungliga äkthetsintygen. Vid osäkerhet om deras giltighet var sökandena skyldiga att förvissa sig om att de var giltiga (domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France, punkt 24, och i det ovannämnda målet Faroe Seafood m. fl., punkt 100).
- 114 Kommissionen har yrkat att förevarande grund skall underkännas, eftersom de villkor för eftergift av importtullar som föreskrivs i artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte var uppfyllda i det föreliggande fallet, de behöriga myndigheterna inte gjorde sig skyldiga till något fel i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 och sökandena inte handlade i god tro.

Förstainstansrättens bedömning

- 115 Enligt en fast rättspraxis utgör artikel 13 i förordning nr 1430/79 en skälighetsklausul som är avsedd att omfatta andra situationer än de som är de allra vanligaste i praktiken och som vid antagandet av förordning nr 1430/79 kunde utgöra föremål för en särskild reglering (domstolens dom av den 12 mars 1987 i de förenade målen 244/85 och 245/85, Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen, REG 1987, s. 1303, punkt 10, och av den 18 januari 1996 i mål C-446/93, SEIM, REG 1996, s. I-73, punkt 41). Den skall särskilt tillämpas när de omständigheter som kännetecknar förhållandet mellan den ekonomiska aktören och administrationen är sådana att det inte är skäligt att denna aktör skall behöva stå för en skada som han normalt inte skulle ha åsamkats (domstolens dom av den 26 mars 1987 i mål 58/86, Coöperative agricole d'approvisionnement des Avirons, REG 1987, s. 1525, punkt 22).
- 116 Kommissionen skall således bedöma samtliga faktiska omständigheter för att avgöra om de utgör särskilda omständigheter i den mening som avses i den ovan-

nämnda bestämmelsen (se i detta avseende domstolens dom av den 15 maj 1986 i mål 160/84, *Oryzomyli Kavallas m. fl. mot kommissionen*, REG 1986, s. 1633, punkt 16). Även om den i detta hänseende har befogenhet att företa en skönsmässig bedömning (domen i det ovannämnda målet *France-Aviation mot kommissionen*, punkt 34), är den skyldig att använda denna befogenhet så, att den faktiskt utverkar en jämvikt mellan, å ena sidan, gemenskapens intresse att säkerställa att tullbestämmelser följs och, å andra sidan, det intresse som en importör som har handlat i god tro har av att inte bära skador som överskrider den vanliga kommersiella risken. Kommissionen kan i sin undersökning av om ansökan om eftergift är berättigad följaktligen inte nöja sig med att beakta importörens handlande. Den skall även bedöma vilken inverkan dess eget, i förekommande fall oriktiga, betende har haft på den uppkomna situationen.

- 117 När de två villkor som ställs upp i artikel 13 i förordning nr 1430/79, nämligen förekomsten av särskilda omständigheter och avsaknaden av uppenbar vårdslöshet från den berördes sida, är uppfyllda har den betalningsskyldige rätt att kräva att importtullarna återbetalas eller efterges, för att denna bestämmelse inte skall frångå sin ändamålsenliga verkan (se, vad gäller tillämpningen av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, domstolens dom i det ovannämnda målet *Mecanarte*, punkt 12, domstolens dom av den 4 maj 1993 i mål C-292/91, *Weis*, REG 1993, s. I-2219, punkt 15, och domstolens dom i det ovannämnda målet *Faroe Seafood m. fl.*, punkt 84).
- 118 Det är följaktligen inte möjligt att godta kommissionens påstående om att eftergift av importtullar är berättigad endast om de tre kumulativa villkoren, i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 är uppfyllda, det vill säga att tullarna inte har tagits ut till följd av att de behöriga myndigheterna har begått ett fel, att den betalningsskyldige har handlat i god tro, det vill säga att han skäligen inte har kunnat förväntas upptäcka de behöriga myndigheternas fel och att han har följt alla bestämmelser i det gällande regelverket vad gäller tulldeklarationer.
- 119 Även om domstolen har fastställt att artikel 13 i förordning nr 1430/79 och artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 har samma målsättning, nämligen att begränsa betalningen av import- eller exporttullar i efterhand till situationer där sådan betalning är berättigad eller förenlig med en grundläggande princip, såsom principen om

skydd för berättigade förväntningar (domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France, punkt 46), har den inte ansett att de två bestämmelserna sammanfaller.

- 120 Domstolen har endast ansett att den omständigheten att de behöriga myndigheternas fel kan påvisas i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 motsvarar uppenbar vårdslöshet eller oriktighet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, vilket innebär att villkoren i den sistnämnda bestämmelsen skall bedömas mot bakgrund av villkoren i ovannämnda artikel 5.2.
- 121 Även om det antas att de behöriga myndigheterna inte gjorde sig skyldiga till ett fel i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, utesluter detta dock inte a priori att den berörde i andra hand kan återopa artikel 13 i förordning nr 1430/79 under påstående att det föreligger särskilda omständigheter som berättigar att importtullarna efterges.
- 122 Kommissionen har genom sitt påstående bortsett från målsättningarna med de två bestämmelserna. Medan artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 syftar till att skydda den betalningsskyldiges berättigade förväntningar på att samtliga de omständigheter som utgör grund för beslutet att uppbära eller inte uppbära tullen är riktiga (domen i det ovannämnda målet Faroe Seafood m. fl., punkt 87), utgör artikel 13 i förordning nr 1430/79, såsom påpekats ovan, en skälighetsklausul. Artikel 13 skulle mista sin karaktär av en allmän skälighetsbestämmelse, om de villkor som ställs upp i artikel 5.2 måste vara uppfyllda i samtliga fall.
- 123 För att undersöka frågan om kommissionen gjorde sig skyldig till uppenbart felaktig bedömning då den ansåg att villkoren enligt artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte var uppfyllda i det föreliggande fallet måste man först pröva det andra villkoret rörande avsaknaden av oriktigheter respektive uppenbar vårdslöshet från sökandenas sida, och sedan det första villkoret rörande förekomsten av särskilda omständigheter.

— Avsaknaden av oriktigheter och uppenbar vårdslöshet

- 124 Sökandena har inte klandrats för oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79 vare sig i det kritiserade beslutet eller i kommissionens skrivelser. Kommissionen bekräftade uttryckligen vid sammanträdet som svar på förstainstansrättens fråga att den inte har hävdats att sökandena har visat prov på uppenbar vårdslöshet.
- 125 Det är för övrigt — i motsats till vad kommissionen har gjort gällande — inte möjligt att klandra sökandena för bristande omsorg.
- 126 Av handlingarna i målet framgår inledningsvis att sökandena fram till dess att kommissionen år 1993 inledde undersökningarna (se ovan punkt 17) inte hade kännedom om förfalskningarna av eller oegentligheterna med äkthetsintygen.
- 127 Vad vidare gäller förfalskningssättet skall det framhållas — såsom redan har konstaterats i förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, Eyckeler & Malt mot kommissionen (REG 1998, s. II-401, punkterna 143 och 144) —, att det vanligtvis upprättades två versioner av äkthetsintyget — vilka båda hade samma nummer — för ett visst exporttillfälle. I enlighet med artikel 4 i var och en av tillämpningsförordningarna var alla intyg försedda med en stämpel, som tydligt härstammade från samma behöriga utfärdande myndighet, det vill säga antingen Junta Nacional de Carnes eller Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca, och underskrift.
- 128 Dessutom framgår det av en jämförelse av underskrifterna i de olika versionerna av ett visst intyg att dessa vid ett första påseende är identiska eller åtminstone mycket snarlika.

- 129 Äkthetsintygen innehöll slutligen identiska uppgifter om dag och plats för utfärdande, argentinsk exportör, mottagare i gemenskapen och det fartyg som skulle användas för exporten. Den enda skillnaden mellan uppgifterna i de två versionerna gällde den angivna vikten. I den version som kallades "duplicado" och som var avsedd för de argentinska myndigheterna angavs en klart lägre vikt än den vikt som framgick av originalet av det intyg som lämnades till importören. Medan de vikter som angavs i "duplicado"-versionen var i storleksklassen 600-2 000 kg rörde sig vikterna i originalet, vilka motsvarade de kvantiteter som faktiskt exporterades till gemenskapen, i storleksklassen 10 000 kg. Det skall i detta avseende konstateras att Hilton-nötkött under perioden i fråga vanligtvis transporterades i containrar vilkas kapacitet var ungefär 10 000 kg.
- 130 Enligt kommissionens sammanfattningsrapport "underlättades [förfälskning av handlingar] av att blanketterna inte var numrerade på förhand, blanketternas antal inte beaktades och exportörerna själva fyllde i dem". Till detta kommer enligt 1993 års rapport att befogenheterna och formaliteterna under en period av flera månader, till följd av att Junta Nacional de Carnes ersattes av Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca som den myndighet som är behörig att utfärda äkthetsintyg (se ovan punkt 16), inte var klart fastställda, så att vissa aktörer drog fördel av detta genom att kringgå de gällande bestämmelserna.
- 131 Flera omständigheter i akten ger således anledning att anta att den behöriga argentinska myndigheten utfärdade ett numrerat intyg för en låg vikt, arkiverade detta intyg och för vissa argentinska slakterier utfärdade ett stämplat och undertecknat intyg med samma nummer utan att ange kvantiteten. Slakterierna kunde sedan ange högre kvantiteter som motsvarade det antal ton som faktiskt exporterades. I sammanfattningsrapporten drogs för övrigt slutsatsen att de argentinska tulltjänstemännen och veterinärmyndigheterna måste ha "blundat" vid lastningen.

- 132 Under omständigheterna i det föreliggande fallet skall det godtas att sökandena skäligen inte kunde förväntas upptäcka förfalskningarna i fråga, eftersom de saknade möjlighet att göra en sådan kontroll. Såsom sökandena riktigt har gjort gällande, kunde de förfalskade äkthetsintygen inte i sig igenkännas. Dessutom gör handlingarna i målet det inte möjligt att sluta sig till att sökandena hade anledning att hysa tvivel vad gäller äkthetsintygens giltighet.
- 133 Avslutningsvis skall två konstateranden göras vad gäller de priser som sökandena betalade för det omtvistade köttet.
- 134 Det är för det första ostridigt att de priser som betalades för Hilton-nötkött var högre än de priser som betalades för nötkött som såldes utan äkthetsintyg, eftersom ingen importavgift påfördes Hilton-kontingenten. Sökandena har i detta avseende gjort gällande, utan att motsägas av kommissionen, att prisskillnaden mellan de två köttsorterna ungefärligt motsvarade de avgifter som skulle betalas vid importen av annat nötkött än Hilton-nötkött.
- 135 Kommissionen har för det andra inte heller ifrågasatt sökandenas påstående att priserna för nötkött som importerats med äkthetsintyg som senare visats vara förfalskade ungefärligt var på samma nivå som priserna för Hilton-nötkött som åtföljts av giltiga intyg.
- 136 Dessa sistnämnda konstateranden påvisar att sökandena var i god tro vid den omtvistade importen.

- 137 Eftersom det sätt på vilket sökandena ingick sina inköpsavtal och genomförde den omtvistade importen stod i överensstämmelse med handelsbruket, var det kommissionens uppgift att framlägga bevis om sökandenas uppenbara vårdslöshet.
- 138 Kommissionen har emellertid inte ens försökt framlägga någon sådan bevisning. Som svar på en fråga angående detta som förstainstansrätten ställde vid sammanträdet begränsade sig kommissionen till att upprepa de påståenden som ingår i det kritiserade beslutet, enligt vilka sökandena inte hade visat prov på all nödvändig omsorg genom att de underlät att vidta alla nödvändiga åtgärder i förhållande till sina avtalsparter och mellanhänder i Argentina och inte direkt kontrollerade omloppet av de äkthetsintyg som de drog fördel av.
- 139 Med beaktande av vad som har anförts ovan skall den slutsatsen dras att sökandenas handlande varken utgjorde bristande omsorg, oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

— Förekomsten av särskilda omständigheter

- 140 Enligt regelverket på området och i enlighet med en fast rättspraxis kan den omständigheten att det, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, inges handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade även om dessa handlingar ingivits i god tro, inte i sig anses utgöra en särskild omständighet som berättigar till eftergift av importtullar (artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86 och artikel 904 c i förordning nr 2454/93; domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, punkt 16, i det ovannämnda målet Acampora, punkt 8, och dom av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos, REG 1997, s. I-4209, punkt 57—60).

- 141 Sökandena kan i det föreliggande fallet emellertid inte endast göra gällande att de vid de omtvistade importtillfällena i god tro hade ingivit förfalskade handlingar. Sökandena har huvudsakligen grundat sina ansökningar om eftergift på grova brister som de i synnerhet har kritiserat kommissionen för i samband med övervakningen av Hilton-kontingenten, vilka utgör omständigheter som enligt sökandena har underlättat förfalskningar.
- 142 Av detta följer att de ovannämnda bestämmelserna, i motsats till vad kommissionen har påstått, inte utgör något hinder för beviljande av eftergift från importtullar.
- 143 I enlighet med artikel 155 i fördraget och principen om god förvaltningssed var kommissionen skyldig att säkerställa en riktig tillämpning av Hilton-kontingenten och övervaka att den inte överskreds (se i detta avseende domstolens dom av den 15 januari 1987 i mål 175/84, Krohn mot kommissionen, REG 1987, s. 97, punkt 15; svensk specialutgåva, volym 8).
- 144 Denna kontrollskyldighet framgår även av tillämpningsförfordningarna. I artikel 6.1 i var och en av dem fastställs nämligen följande: "Medlemsstaterna skall för varje period av tio dagar, och senast två veckor efter den berörda perioden, meddela kommissionen de kvantiteter produkter avsedda i artikel 1 vilka har övergått till fri omsättning, fördelade enligt ursprungsland och reglerna i Kombinerade nomenklaturen". Ett sådant krav skulle sakna betydelse, om det inte åtföljdes av en skyldighet för kommissionen att kontrollera att kontingenten användes riktigt.
- 145 Det framgår dessutom av de handlingar som kommissionen har lagt fram på förstainstansrättens begäran att de argentinska myndigheterna under åren 1991 och 1992 reguljärt skickade kommissionen listor över de äkthetsintyg som utfärdats under en period av tio dagar innan listorna avsändes, och angav bland annat intygets nummer, argentinsk exportör, mottagare i gemenskapen samt nettovikten av de exporterade kvantiteterna. De argentinska myndigheterna skickade kommissionen även namnen på och namnteckningsproven för de argentinska myndigheter som hade befogenhet att underteckna äkthetsintyg.

- 146 Det skall således konstateras att kommissionen var den enda som förfogade över de nödvändiga uppgifterna för att genomföra en effektiv kontroll av hur Hilton-kontingenten användes. I en sådan situation var det ännu viktigare att övervaka att kontingenten användes riktigt.
- 147 Av handlingarna i målet har emellertid framgått att kommissionens kontroll av hur Hilton-kontingenten användes under perioden i fråga var behäftad med allvarliga brister.
- 148 Kommissionen underlät för det första, vad beträffar åren 1991 och 1992, att regelmässigt och effektivt granska de uppgifter som de argentinska myndigheterna hade meddelat rörande de exportvolymerna som ingick i kontingenten eller de äkthetsintyg som hade utfärdats mot bakgrund av liknande upplysningar från medlemsstaterna. Om kommissionen hade gjort en sådan granskning, skulle bedrägeriet med all sannolikhet ha kunnat upptäckas mycket tidigare.
- 149 Kommissionens importkontroll var i själva verket endast ungefärlig och ofullständig.
- 150 Kommissionen sammanfattade således de meddelanden som hade skickats till den i listor som endast upprättades i början av följande år. Överskridanden kunde i förekommande fall konstateras först vid denna tidpunkt. Kommissionen kunde av denna anledning inte under ett visst år underrätta medlemsstaterna om att det årets kontingent eventuellt var uttömd.
- 151 Det rörde sig för övrigt endast om handskrivna listor. Om kommissionen hade databehandlat uppgifterna skulle den ha kunnat genomföra en mycket effektivare kontroll. Den skulle dessutom utan några särskilda svårigheter ha kunnat övervinna problemen på grund av att det inte var obligatoriskt att i äkthetsintygen ange den tilltänkta importerande medlemsstaten, vilket innebär att exporten kunde riktas till en annan medlemsstat än den som hade angetts i intyget.

- 152 Kommissionen underlät för det andra att skicka namnteckningsprov för de argentinska myndigheter som var befogade att underteckna äkthetsintyg för medlemsstaternas kännedom eller offentliggöra dem i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. De nationella myndigheterna fråntogs således ett medel som kunde ha varit effektivt för att i god tid upptäcka förfalskningarna.
- 153 Kommissionen underlät för det tredje att reagera på tidigare överskridanden av Hilton-kontingenten.
- 154 Av sammanfattningsrapporten framgår i detta hänseende att den undersökning som genomfördes i Argentina år 1993 möjliggjorde konstaterandet att över 460 äkthetsintyg som ingavs under åren 1991 och 1992 var förfalskade. Följaktligen anlände 4 500 ton nötkött med falska intyg till gemenskapen under dessa två år, varvid de avgifter som inte hade tagits ut på dem uppgick till cirka 18 miljoner ecu.
- 155 Det är emellertid ostridigt att kommissionen redan år 1989 hade upptäckt överskridanden av jämförbar storlek. Såsom redan framgår av punkt 178 i domen i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, medgav kommissionen att Hilton-kontingenten under endast det året hade överskridits med över 3 000 ton.
- 156 Att inte reagera på detta konstaterande utgör en klar underlåtenhet från institutiöns sida. De konstaterade oegentligheterna borde ha riktat kommissionens uppmärksamhet på behovet av att företa mer ingående kontroller. Kommissionen borde vid den tidpunkten således ha gjort undersökningar för att utreda de exakta orsakerna till överskridandena.

- 157 Om kommissionen i god tid hade tillgripit effektivare kontrollåtgärder för att bemöta de problem som följde av att det år 1989 konstaterades att kontingenten hade överskridits, skulle förfalskningarna under åren 1991 och 1992 sannolikt inte ha kunnat uppnå den nivå som sedermera konstaterats, nämligen 10 procent av Hilton-kontingenten. De ekonomiska aktörernas förluster skulle då säkerligen ha kunnat begränsas.
- 158 Underlåtenheten att i god tid införa ett effektivt kontrollsystem samt andra upptäckta underlåtenheter i fråga om att övervaka Hilton-kontingenten gav upphov till villkor som gjorde det möjligt att förfalskningarna fortgick och fick den omfattning som har konstaterats inom ramen för denna tvist.
- 159 I detta skede av resonemanget skall det för övrigt erinras om — såsom redan har anförts ovan i punkt 134 — att marknadspriset för Hilton-nötkött som såldes med ett giltigt äkthetsintyg vanligtvis var klart högre än priserna för det kött som såldes utan detta intyg. Prisskillnaden förklaras av att det för nötkött som importerades utanför Hilton-kontingenten skulle betalas en avgift uppgående till 10 DM per kilogram (se ovan punkt 10).
- 160 De priser som sökandena betalat för nötkött som importerats med förfalskade äkthetsintyg låg på ungefär samma nivå som priserna för Hilton-nötkött med giltiga intyg, vilket kommissionen inte har bestridit (se också ovan punkt 135).
- 161 Sökandena har därför påstått att de på grund av det högre inköpspriset på Hilton-nötkött, på det ekonomiska planet, vad beträffar den omtvistade importen, redan hade betalat ett pris som i stort sett omfattade den omtvistade importavgiften, vilket kommissionen inte har bestridit.

- 162 Det står klart att en betalningsskyldigs tillit till riktigheten av ett äkthetsintyg som vid en senare kontroll visar sig vara förfalskat i vanliga fall inte skyddas av gemenskapsrätten, eftersom detta omfattas av den kommersiella risken (domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, punkt 17, i det ovannämnda målet Acampora, punkt 8, i det ovannämnda målet Mecanarte, punkt 24, och i det ovannämnda målet Pascoal & Filhos, punkterna 59 och 60).
- 163 Förfalskningarna har i det föreliggande fallet emellertid endast kunnat leda till att Hilton-kontingenten klart har överskridits därför att kommissionen inte uppfyllde sin skyldighet att övervaka och kontrollera kontingentens tillämpning under åren 1991 och 1992. Förfalskningarna — som för övrigt var skickliga — gick under dessa omständigheter utöver den vanliga kommersiella risk som sökandena i enlighet med den rättspraxis som har nämnts i punkten ovan skall bära.
- 164 Eftersom artikel 13 i förordning nr 1430/79 är avsedd att tillämpas när förhållandet mellan den ekonomiska aktören och förvaltningen är sådant att det inte är skäligt att vålla denna aktör en skada som han i vanliga fall inte skulle ha lidit (domen i det ovannämnda målet Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, punkt 22), skall det, med beaktande av allt som anförts ovan, anses att omständigheterna i det föreliggande fallet utgör en särskild omständighet i den mening som avses i nämnda bestämmelse och att de berättigar till eftergift av importtullar.
- 165 Kommissionen gjorde sig således skyldig till en uppenbart felaktig bedömning genom att anse att bristerna i kontrollen av hur kontingenten användes inte i något fall kunde utgöra särskilda omständigheter.
- 166 Av det anförda följer att talan skall bifallas såväl på den första grunden som på den grunden att artikel 13 i förordning nr 1430/79 har åsidosatts.

- 167 Därmed skall det kritiserade beslutet ogiltigförklaras, utan att det finns anledning att ta ställning till den andra, den fjärde och den femte grunden avseende åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av proportionalitetsprincipen respektive åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Rättegångskostnader

- 168 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall den förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med sökandenas yrkande.
- 169 Intervenienten Förenade kungariket skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) Kommissionens beslut av den 26 januari 1996 riktat till Förbundsrepubliken Tyskland och avseende en ansökan om eftergift av importtullar ogiltigförklaras.

2) Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.

3) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland skall bära sin rättegångskostnad.

Vesterdorf

Moura Ramos

Mengozzi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 september 1998.

H. Jung

B. Vesterdorf

Justitiesekreterare

Ordförande